

II OSK 55/09 - Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

LEX nr 1252101

Wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 15 stycznia 2010 r.

II OSK 55/09

TEZA aktualna

Z faktu samego złożenia przez daną osobę podania o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa nie można domniemywać, iż podanie to zostało rzeczywiście objęte wnioskiem Prezesa Rady Ministrów i przedstawione Radzie Państwa przed podjęciem uchwały Nr 5/58.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Andrzej Jurkiewicz.

Sędziowie NSA: Zofia Flasińska (spr.), Marek Stojanowski.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2010 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej sprawy ze skargi kasacyjnej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2008 r. sygn. akt IV SA/Wa 1411/08 w sprawie ze skargi S. Y. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) lipca 2008 r. nr (...) w przedmiocie odmowy zmiany decyzji odmawiającej stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie faktyczne

Wyrokiem z dnia 30 października 2008 r. (sygn. akt IV SA/Wa 1411/08) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) lipca 2008 r. oraz utrzymaną nią w mocy decyzję tego organu z dnia (...) czerwca 2008 r. Decyzją tą Minister odmówił zmiany ostatecznej decyzji Prezesa Urzędu ds. Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) czerwca 2007 r. o uchyleniu decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia (...) września 2005 r. i odmowie stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez S. Y. poprzednio R. Ś.

Wyrok ten został wydany w następującym stanie faktycznym i prawnym sprawy.

S. Y. urodziła się jako R. Ś. w (...) 1946 r. jako córka H. i S. T. z domu K. i zamieszkiwała razem z rodzicami w L. W (...) 1956 r. rodzice skarżącej złożyli podania skierowane do Rady Państwa o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie dla siebie i swojej córki - małoletniej wówczas S. i następnie wyjechali z Polski do Izraela, gdzie w (...) 1957 r. skarżąca nabyła obywatelstwo izraelskie.

Decyzją z dnia (...) września 2005 r. Wojewoda Dolnośląski odmówił wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez S. Y. Decyzją z dnia (...) czerwca 2007 r. Prezes Urzędu ds. Repatriacji i Cudzoziemców uchylił tą decyzję i odmówił stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez wnioskodawczynię. Wyrokiem z dnia

17 października 2007 r. (sygn. akt IV SA/Wa 1589/07) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę S. Y. na tą decyzję.

W dniu 12 lutego 2008 r. pełnomocnik skarżącej wystąpił z wnioskiem o zmianę decyzji Prezesa Urzędu ds. Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) czerwca 2007 r. i stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego przez S. Y. Decyzją z dnia (...) czerwca 2008 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji odmówił zmiany powyższej decyzji. Decyzja ta została utrzymana przez ten organ w mocy decyzją z dnia (...) lipca 2008 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wskazał, że w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 154 k.p.a. warunkiem uchylecia lub zmiany decyzji jest nienaruszenie jakiegokolwiek interesu prawnego. Podkreślono, że skarżąca posiada interes faktyczny w zmianie przedmiotowej decyzji, lecz nie jest to słuszny interes strony. Zmiana decyzji Prezesa Urzędu ds. Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) czerwca 2007 r. spowodowałaby obowiązywanie w obiegu prawnym decyzji naruszającej w sposób rażący art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, gdyż stwierdzałaby posiadanie obywatelstwa polskiego przez osobę, która to obywatelstwo utraciła. Dokonanie tej zmiany naruszałoby także interes społeczny, gdyż skarżąca nie posiada obywatelstwa polskiego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał, iż zaskarżona decyzja nie jest zgodna z przepisami prawa przyjętymi za podstawę jej wydania.

Zdaniem Sądu I instancji, w sytuacji, w której strona wystąpiła z wnioskiem o uchylenie lub zmianę decyzji na podstawie art. 154 k.p.a., ze względu na naruszenie prawa, organ administracji jest zobowiązany do ustalenia, czy rzeczywiście taka wadliwość ma miejsce. Jeżeli decyzja narusza prawo, to należy stwierdzić, czy owo naruszenie nie stanowi kwalifikowanej wady decyzji wymienionej w art. 145 § 1 lub 156 § 1 k.p.a. Jeżeli wada prawna nie uzasadnia wszczęcia postępowania wznowieniowego ani postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji organ obowiązany jest rozstrzygnąć, czy interes społeczny lub słuszny interes strony może przemawiać za zmianą lub uchYLENIEM tej wadliwej decyzji ostatecznej.

Sąd I instancji stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie skarżąca wskazuje na naruszenie słusznego interesu strony poprzez błędne zastosowanie przez organy administracji przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim. Zdaniem Sądu, organy orzekające w sprawie prawidłowo uznały, iż oceny posiadania przez skarżącą obywatelstwa polskiego należy dokonać na podstawie przepisów prawa obowiązującego w czasie zaistnienia zdarzeń, z którymi prawo to wiązało skutek utraty obywatelstwa polskiego. Takim zdarzeniem w rozpatrywanej sprawie był wyjazd skarżącej wraz z rodzicami z Polski w 1957 r. do państwa Izrael i nabycie obywatelstwa tego państwa. Aktem prawnym obowiązującym ówczesnie w zakresie utraty obywatelstwa polskiego była ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25, z późn. zm.). Z art. 11 ust. 1, 2 i 5 tej ustawy wynikało, iż utrata obywatelstwa polskiego, rozciągająca się na dzieci pozostające pod władzą rodzicielską, następowała m.in. w przypadku, gdy obywatel polski nabył obce obywatelstwo po uzyskaniu zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa. Organem udzielającym zgody na zmianę obywatelstwa była Rada Państwa (art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o obywatelstwie polskim), wydająca w tym przedmiocie stosowne orzeczenie na wniosek Prezesa Rady Ministrów.

Sąd I instancji uznał, iż kluczowym zagadnieniem prawnym w rozpatrywanej sprawie było ustalenie, czy rodzice skarżącej wraz z córką - pozostającą pod ich władzą rodzicielską w

1957 r. - uzyskali zezwolenie Rady Państwa na zmianę obywatelstwa polskiego w związku z wyjazdem z Polski na stałe do Izraela, gdzie nabyli obywatelstwo izraelskie. Sąd wskazał, iż za orzeczenie stanowiące zgodę na zmianę obywatelstwa polskiego przez rodziców skarżącej, a tym samym także przez skarżącą, organy orzekające w sprawie przyjęły niepublikowaną uchwałę Rady Państwa z dnia 23 stycznia Nr 5/58 w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael, w treści której stwierdzono m.in., iż: "Zezwala się na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa Izrael osobom, które opuściły bądź opuszczają obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do państwa Izrael, i złożyły bądź złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego". Zdaniem Sądu, nie jest sporne, iż powołana uchwała Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. Nr 5/58 miała charakter aktu zawierającego zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego przez wszystkie te osoby, które złożyły stosowne wnioski o wydanie takiego zezwolenia do Rady Państwa przed wydaniem tej uchwały. Istotne jednak jest to, czy może być ona traktowana, jako akt odnoszący się wprost m.in. do wniosku rodziców skarżącej złożonego w 1956 r. o zmianę obywatelstwa. Sąd wskazał, iż w tym względzie aktualne orzecznictwo sądowoadministracyjne nie jest jednolite. W szczególności jednak, Naczelny Sąd Administracyjny przyjmuje, że jakkolwiek omawiana uchwała Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. mogła wywierać skutki prawne tylko wobec osób, które opuściły terytorium Polski i nabyły obywatelstwo izraelskie przed dniem podjęcia tej uchwały, to jednak krąg osób objętych tą uchwałą musiał być jednoznacznie określony wnioskiem (lub wnioskami) Prezesa Rady Ministrów, składanymi do Rady Państwa na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim. Udzielenie zgody na zmianę obywatelstwa ma bowiem charakter zindywidualizowany, nawet, gdyby w akcie zawierającym taką zgodę, jak np. uchwała Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r., nie wymieniono z imienia i nazwiska osób, których to zezwolenie dotyczyło (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt II OSK 1890/06).

Podzielając powyższy pogląd, Sąd I instancji uznał, iż w tak doniosłej prawnie sprawie, jak utrata obywatelstwa polskiego, nie można poprzestać na domniemaniu, iż uchwała Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. wywarła skutki prawne także wobec skarżącej, skoro jej rodzice złożyli w tym względzie stosowne podanie i otrzymali dokumenty podróży na wyjazd z Polski do Izraela. Samo zainicjowanie przez rodziców skarżącej postępowania o wydanie zezwolenia na zmianę obywatelstwa, poprzez złożenie w tym względzie stosownego podania oraz wydanie dokumentów podróży, nie jest w ocenie Sądu wystarczające do kategorycznego stwierdzenia, iż skutki uchwały Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. należy odnieść także wobec rodziców skarżącej i tym samym wobec samej skarżącej.

W ocenie Sądu, konieczne jest zatem wyjaśnienie, za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych, czy wniosek Prezesa Rady Ministrów o wydanie uchwały przez Radę Państwa obejmował podanie rodziców skarżącej o zezwolenie na wyjazd. Jeżeli takie wyjaśnienie okaże się niemożliwe, co zdaje się wynikać z dotychczasowych ustaleń organu orzekającego, to sam fakt złożenia przez rodziców skarżącej podania o zezwolenie na wyjazd i otrzymanie dokumentów podróży nie jest wystarczające do uznania utraty przez nią obywatelstwa polskiego.

Sąd I instancji wskazał, iż dokonanie ustaleń w powyższym zakresie pozwoli na ocenę, czy decyzja Prezesa Urzędu ds. Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) czerwca 2007 r. jest

zgodna z prawem. Jeżeli bowiem wniosek Prezesa Rady Ministrów nie obejmował podania rodziców skarżącej o zezwolenie na wyjazd do Państwa Izrael, to wskazana decyzja narusza art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim w sposób mający wpływ na wynik sprawy i właśnie tę wadliwość organ orzekający powinien uwzględnić w trybie art. 154 k.p.a. Leży bowiem w interesie społecznym, aby nie pozostawała w obiegu prawnym decyzja wadliwa. Przemawia za tym również słuszny interes strony, skoro dotyczy to kwestii obywatelstwa, jako prawa określającego status prawny skarżącej.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 11 ust. 1 i 5 oraz art. 13 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25).

Organ wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie skargi, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano, że uchwała Rady Państwa Nr 5/58 była generalnym aktem stosowania prawa upraszczającym procedurę emigracyjną, a nie aktem normatywnym zmieniającym przepisy ustawy. Osobom, które deklarowały zamiar wyjazdu na stały pobyt do Izraela organ ten nie wydawał indywidualnych zezwoleń na zmianę obywatelstwa, lecz po złożeniu przez nie stosownych wniosków, które spełniały warunki określone wskazaną uchwałą Nr 5/58 wydawano dokumenty podróży. Wydanie takiego dokumentu stanowiło konsekwencję udzielenia zezwolenia na zmianę obywatelstwa.

Uchwała Rady Państwa nie zastępowała - działaniem z urzędu - inicjatywy zainteresowanych, którzy z własnej woli musieli uruchomić procedurę emigracyjną. Złożenie wniosku z jednoczesnym zadeklarowaniem wyjazdu na stały pobyt do Izraela umożliwiło zastosowanie uproszczonej procedury uzyskania tego zezwolenia przewidzianej dla osób wymienionych w uchwale Nr 5/58. Rodzice skarżącego uruchomili tą procedurę w (...) 1956 r., a ich oświadczenia woli wypełniały dyspozycję pkt 1 uchwały Rady Państwa. Tym samym udzielone im zezwolenie w formie tej uchwały było skuteczne (również w stosunku do ich dzieci).

Organ przytoczył treść uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 25 czerwca 2008 r. (IV SA/Wa 650/08), w którym wskazano, że Prezes Rady Ministrów Józef Cyrankiewicz, działając na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r., skierował do Rady Państwa w dniu 29 listopada 1957 r. generalny wniosek (nr D.III/4/70/57) o powzięcie uchwały w sprawie ogólnego (generalnego) udzielenia obywatelom polskim, którzy opuścili, względnie opuszczają teren PRL, udając się na pobyt stały do państwa Izrael - zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Organ podzielił pogląd wyrażony przez Sąd w tym orzeczeniu, iż z uwagi na treść wniosku Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1957 r. nie ma konieczności ustalania obecnie, w oparciu o szątkowo zachowane po upływie 50 lat materiały archiwalne, czy wniosek konkretnych osób był przedkładany przez ówczesnego Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa. Wystarczający jest fakt, iż wśród zachowanych dokumentów archiwalnych znajduje się podanie zainteresowanych o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego z daty poprzedzającej podjęcie uchwały przez Radę Państwa.

Zdaniem organu, w pełni zasadna była więc odmowa stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez skarżącą zawarta w decyzji Prezesa Urzędu ds. Repatriacji i Cudzoziemców z

dnia (...) czerwca 2007 r. Wniosek o zmianę tej decyzji na podstawie art. 154 k.p.a. nie zawierał przesłanek uzasadniających stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego przez S. Y.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną skarżący wniósł o jej oddalenie, przychyłając się do stanowiska Sądu I instancji zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Zgodnie z art. 183 § 1 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, w rozpoznawanej sprawie nie występują przesłanki nieważności postępowania sądownoadministracyjnego, o których mowa w art. 183 § 2 p.p.s.a. Kontrola zaskarżonego wyroku przez Naczelny Sąd Administracyjny w tej sprawie była więc ograniczona do rozważenia zasadności zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej.

Jedynym zarzutem podniesionym przez stronę skarżącą jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 11 ust. 1 i 5 oraz art. 13 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25).

Odnosząc się do tego zarzutu, na wstępie należy wskazać, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny charakteru prawnego uchwały Rady Państwa Nr 5/58 z 23 stycznia 1958 r., uznając, iż mogła ona stanowić zezwolenie na zmianę obywatelstwa, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25). Należy podzielić wyrażone przez Sąd stanowisko, iż wobec braku szczegółowej regulacji ustawowej oraz przepisów wykonawczych dotyczących zasad i trybu udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa możliwe było udzielenie takiej zgody w drodze uchwały tego organu, będącej indywidualnym aktem stosowania prawa, czyli aktem wydanym po rozpoznaniu wniosku konkretnej osoby o udzielenie zgody na zmianę obywatelstwa. Taki jednolity pogląd prezentowany jest w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (tak m.in. wyrok NSA z dnia 27 października 2005 r., II OSK 965/05, ONSAiWSA 2006/2/67, wyrok NSA z dnia 23 marca 2006 r., II OSK 1360/05, Lex nr 198175, wyrok NSA z dnia 25 lipca 2007 r., Lex nr 364651). Stanowisko to nie było również kwestionowane przez organ w skardze kasacyjnej.

Spór prawny w tej sprawie dotyczy natomiast kryterium ustalenia kręgu indywidualnie oznaczonych osób, którym Rada Państwa uchwałą z 23 stycznia 1958 r. skutecznie udzieliła zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Nie budzi wątpliwości, iż mogły to być wyłącznie osoby, które złożyły odpowiednie podanie do tego organu z prośbą o udzielenie przedmiotowego zezwolenia przed podjęciem przez Radę Państwa omawianej uchwały. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji prezentuje stanowisko, iż z samego faktu złożenia przez wnioskodawcę podania o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa przed wydaniem uchwały Nr 5/58 przez Radę Państwa należy domniemywać, iż zezwolenie to zostało mu przez ten organ udzielone. Z poglądem tym nie można się zgodzić, gdyż jest on przede wszystkim sprzeczny z treścią art. 13 ust. 2 ustawy, który określał procedurę udzielania przedmiotowego zezwolenia przez Radę Państwa, stanowiąc, iż orzeczenie Rady Państwa o utracie obywatelstwa polskiego następowało na wniosek Prezesa Rady Ministrów. Sąd I

instancji prawidłowo przyjął, że skuteczne zezwolenie na zmianę obywatelstwa mogły uzyskać wyłącznie osoby, w stosunku do których zachowana została odpowiednia procedura przewidziana w art. 13 ust. 2 ustawy, a więc które zostały objęte wnioskiem lub wnioskami Prezesa Rady Ministrów. Z faktu samego złożenia przez daną osobę podania o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa nie można domniemywać, iż podanie to zostało rzeczywiście objęte wnioskiem Prezesa Rady Ministrów i przedstawione Radzie Państwa przed podjęciem uchwały Nr 5/58. Tak istotnej kwestii jak utrata obywatelstwa polskiego przez skarżącego nie można przesądzać wyłącznie w oparciu o domniemanie faktyczne, że uchwała Rady Państwa Nr 5/58 wywarła skutki prawne w stosunku do skarżącego i jego rodziców, gdyż ich wnioski o zezwolenie na zmianę obywatelstwa zostały złożone przed podjęciem tej uchwały. Przeciwny pogląd - wyrażony w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r. (IV SA/Wa 650/08), na który powołuje się organ w skardze kasacyjnej - jest poglądem odosobnionym i sprzecznym z dotychczasową linią orzeczniczą Naczelnego Sądu Administracyjnego (zob. powyżej powołane: wyrok NSA z dnia 27 października 2005 r., II OSK 965/05, ONSAiWSA 2006/2/67, wyrok NSA z dnia 23 marca 2006 r., II OSK 1360/05, Lex nr 198175, wyrok NSA z dnia 25 lipca 2007 r., II OSK 1267/06, Lex nr 364651).

Nie można również zgodzić się z twierdzeniem organu, że konsekwencją udzielenia rodzicom skarżącego zezwolenia na zmianę obywatelstwa było wydanie im przez właściwe organy dokumentów podróży. Rodzice skarżącej złożyli wniosek o udzielenie im zezwolenia na zmianę obywatelstwa w (...) 1956 r. i w tym samym dniu wystawiono im dokumenty podróży z datą ważności od (...) 1956 r. do (...) 1957 r. Dokumenty te rodzice skarżącego otrzymali więc ponad rok wcześniej przed podjęciem przez Radę Państwa uchwały Nr 5/58. Trudno więc uznać, iż w tym stanie faktycznym wydanie dokumentów podróży mogło stanowić konsekwencję uzyskania przez rodziców skarżącego zezwolenia Rady Państwa na zmianę obywatelstwa. Wskazać należy ponadto, że Naczelny Sąd Administracyjny stwierdzał niejednokrotnie, że fakt wydania dokumentu podróży nie może zostać uznany za tożsamy z zezwoleniem na zmianę obywatelstwa nie tylko dlatego, że to Rada Państwa powinna zezwolić na zmianę obywatelstwa, a nie organ, który wydawał takie dokumenty, ale przede wszystkim, że zezwolenia na zmianę obywatelstwa nie można domniemywać per facta concludentia. Wymogu spełnienia ustawowych standardów formalnych nie można relatywizować ani wyprowadzać ze świadomości o skutkach prawnych otrzymania dokumentu podróży i wyjazdu z Polski. Świadomość skutków prawnych czynności w prawie publicznym nie ma znaczenia. Istotne jest wyłącznie spełnienie ustawowych wymagań przewidzianych w ustawie o obywatelstwie polskim (uzasadnienie wyroku z dnia 27 października 2005 r., II OSK 1001/05, Palestra 2006, Nr 7-8, poz. 290, wyrok z dnia 14 września 2006 r., II OSK 464/06, Lex nr 321189).

W związku z powyższym Naczelny Sąd Administracyjny uznał, iż podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 11 ust. 1 i 5 oraz art. 13 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25) jest nietrafny. Sąd I instancji prawidłowo przyjął, iż organy administracji obu instancji w tym stanie faktycznym sprawy błędnie uznały, iż uchwała Rady Państwa Nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. stanowiła zezwolenie na zmianę obywatelstwa przez skarżącego i jego rodziców, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy.

Na marginesie należy natomiast zaznaczyć, iż uwadze Sądu I instancji uszło, iż w niniejszej

sprawie decyzja Prezesa Urzędu ds. Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) czerwca 2007 r. o uchyleniu decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia (...) września 2005 r. i odmowie stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez S. Y. jest decyzją prawomocną, albowiem była ona przedmiotem kontroli sądu administracyjnego. Prawomocnym wyrokiem z dnia 17 października 2007 r. (sygn. akt IV SA/Wa 1589/07) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę S. Y. na tą decyzję. Naczelny Sąd Administracyjny, kontrolując zaskarżony wyrok zgodnie z art. 183 § 1 p.p.s.a., nie mógł jednak odnieść się do tej kwestii, gdyż w skardze kasacyjnej nie podniesiono w tym zakresie jakichkolwiek zarzutów.

Mając na uwadze powyższe, Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 184 p.p.s.a., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 204 pkt 2 p.p.s.a.